

amellyel érdemes egy a fejlődése kezdetén lévő fiatal erdélyi magyar író-nemzedéknek foglalkozni.

Az antológia összeállítása tehát nem a legszerencsésebb, ami még korántsem jelenti azt, hogy a benne szereplő írók értékét és tehetségét kétségbevonnánk. Sőt tudomásunk van arról, hogy ezeknek a fiatal íróknak megjelentek már az antológiában leközölt írásaikon kívül is olyan elbeszélések és költeményeik is, amelyek tehetségüket és értékességüket igazolták. Kiemelkedő író azonban csak kettőt találunk közöttük. Ezek: a lírában Kiss Jenő; a prózában pedig: Wass Albert. A többi még kiforratlan egyéniség.

A második erdélyi magyar írónemzedék antológiája fogyatékoságai ellenére is érdekes kisebbségi dokumentum, amelyből az utódok megtudják majd, hogy Transzszilvániában az Úrnak 1937-ik és a nemzetkisebbségi élet 18-ik évében így írt egy magát antitranszilvánistának és második írói nemzedéknek valló zárt írói csoport.

NEM SZIN A SZÜRKE.

*Jönnek az éjek, múlnak az éjek.
Kék karikákat vés rám a hajnal.
Szemeim gödrök. Rútak és mélyek.
Hogy mosolyogjak kiásott arccal?*

*Nem vagyok rossz se, nem vagyok jó se.
Haragom nincsen, mosolyom sincsen.
Nincs rajtam szép se, nincs rajtam folt se.
Érzem hiába, hiába minden.*

*Ide fehéren, oda sötéten
kellene menni. Nem szín a szürke.
Feketém: rőtes. Fehérem: ében.
Színemet angyal és ördög szülte.*

*Azt se tudom már, most merre tartsak.
Patás a lábam, galamb a szívem.
Kék szemem gödrén: fekete varjak —
tudom hiába, hiába minden.*

*Nem vagyok ébren, el sose alszom.
Élőn halódok, halottan élek.
Kárhozott lélek most már az arcom.
S arcom helyére kiült a Lélek.*

*Telnek a percek, múlnak az évek.
Engemet nem áld s nem ver az Isten.
Földig se érek, éig se érek.
Hiába minden, hiába minden.*